

(λαόνα = λαγών, μέρος κοῖλον, ρεμμένος < ρέσσω = περα-
σμένος) Δλιπέρι. ἔνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λέσβ. Λήμν. Σκύρ.

ἀναφανίζω Κρήτ. Μέσ. ἀνεφανίζομαι Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀφανίζω.

Ζημιώνω, καταστρέφω τινὰ οἰκονομικῶς ἔνθ' ἄν.:
Ἀναφάνισέ με ἡ -ῃ-ἀρρώσθια τοῇ γυναίκας μου Κρήτ. Ἀπ'
αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀναφανίστηκα αὐτόθ. Φέτος ἀνεφανίστηνε
ὁ κόσμος Ἄνδρ. Συνών. ἀφανίζω, καταστρέφω,
ξεκάνω.

ἀναφανίσκω Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνεφανίσκω
Κύπρ. ἡνεφανίσκω Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀναφανίσκω.

Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ νὰ σου καὶ ἡ μάννα τῆς τοῦ κάμπου ἀναφανίσκει
Λεξ. Δημητρ.

Τῶν νὰ σου τῶν Κωνσταντῶν τοῦ κάμπου ἡνεφανίδ-δει
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,586 (ἔκδ. RDaw-
kins) «καὶ ὅστις ἐνεφάνισκε νὰ ψαρέψη οἱ Βενετικοὶ
ἐκαμακεύγαν τον». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφαίνω 1 β.

ἀναφανός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεφανός Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Γαλανᾶδ. Δαμαρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φανός.

Τὸ ἄνω μέρος τῆς καπνοδόχου ἔνθ' ἄν.: Ἐγρέμισε
ὁ ἀναφανός Ἀπύρανθ. Νὰ μοῦ δώσης εὐτὸ τὸ μισομέθῃρο
νὰ τὸ βάλ' ἀνεφανὸς ἔς τὸ ποῦρνο μου αὐτόθ. Οἱ καλκατζᾶροι
κατηβαίνουν ἀπ' τοὺς ἀνεφανοὺς αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀπίσω ἔς τὸν ἀνεφανὸν | ἐκρύφτηκα νὰ μὴ φανῶ
αὐτόθ. Συνών. ἀναφάντης 3.

ἀναφανουδάκι τό, ἀμάρτ. ἀνεφανουδάκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναφανοῦδι διὰ τῆς παραγωγι-
κῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ καπνοδόχος. Συνών. ἀναφανοῦδι.

ἀναφανοῦδι τό, ἀμάρτ. ἀνεφανοῦδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναφανός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦδι.

Ἀναφανουδάκι, ὁ ἰδ.: Μικρὸ εἶν' τ' ἀνεφανοῦδι σας.

ἀναφαντάζω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀναφαντάζω.

Εἶμαι ὁμοιος, ὁμοιάζω πρὸς τι: Ἡ κορφή τοῦ βράχου
ἀναφαντάζει ὅαν λγοντάρι. Συνών. μοιάζω.

ἀναφάντης ὁ, Ἰκαρ. Κάρπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω.
Δημητρ. ἀλαφάντης Ρόδ. ἀνεφάντης Ἰκαρ. Κάρπ. — Λεξ.
Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀλεφάντης Κάρπ. — Λεξ. Πρω.
ἀνωφάντης Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφαίνω. Ὁ τύπ. ἀνωφάντης ἐκ παρετυμ.
πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω.

1) Ὀπὴ ἐπὶ τῆς στέγης πρὸς φωτισμόν, φωταγωγὸς
Ἰκαρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφο-
ρῆς 2, ἀναφωτῆ, φεγγίτης. 2) Ὀπὴ τῆς στέγης
τοῦ ἀχυρῶνος, διὰ τῆς ὁποίας εἰσάγονται καὶ ἀποθη-
κεύονται ἐν αὐτῷ τὰ ἄχυρα Κάρπ.: Ἐβγήκεν ἀπ' τὸν ἀνε-
φάντη τ' ἀχερωναριοῦ. 3) Τὸ ἄνω μέρος τῆς καπνοδόχου
Ρόδ. Συνών. ἀναφανός.

ἀναφάντι τό, ἀμάρτ. ἀλεφάντι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφάντης.

Ἀναφάντης 2, ὁ ἰδ.

ἀναφαντιάζω ἀμάρτ. ἀναφαντιάζω Καλαβρ.
(Μπόβ.) Μέσ. ἀλαφαντιάζουμι Στερελλ. (Κλών.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φαντιάζω.

Ἐκπλήττομαι ἔνθ' ἄν.: Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατσου-
λῶν 2 β.

ἀναφαντώνω Κύθηρ. Μέσ. ἀναφαντώνομαι Πελοπν.
(Γέρμ.) ἀναφιδώνομαι Πελοπν. (Μάν.) ἀναφαντώνομαι
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φαντώνω.

1) Διασκεδάζω Κύθηρ. Συνών. ξεφαντώνω. 2)
Μέσ. ἐκπλήττομαι, ταράττομαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.
Μάν.): Ἀναφαντώνεται τὸ μονλάρι Γέρμ. Εἶδα τὴ νύχτα
κάτι νὰ κουνιέται κι ἀναφιδώθηκα Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀνατσουλῶν 2 β. β) Ταράττομαι ὑπὸ τρικυμίας,
κυμαίνομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀναφαντώθη ἡ θά-
λασσα Λακων. || Ἄσμ.

Μέσ' ἔς τοῦ Τσιρίγου τὸ νηοὶ | ποῦ ἀναφιδώθη ἡ θάλασσα
κ' ἔκαμε χοδροκύματα | κ' ἐπνιξε τὴ δοδάρδα μας

Μάν. Συνών. ἀναθεώνω 1.

ἀναφαντῶς ἐπίρρ. Πελοπν. (Γέρμ.) ἀναφιδῶς Πε-
λοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναφαντός.

Αἰφνιδίως ἔνθ' ἄν.: Ἀναφαντῶς βρέθηκες μπροστά μου
Γέρμ. Συνών. ἄξαφνα, ξαφνικά.

ἀναφατέρως ἐπίρρ. Χίος (Βίκ. Καρδάμ.) ἀναφα-
τέρου Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἐν ἀμφοτέροις. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ
29 (1917) 202.

Πρὸς ἀλλήλους, ἀναμεταξύ των: Ἐμάνισαν - ἐμάλωσαν
ἀναφατέρως των Βίκ. Ἀναφατέρου των μαλώνουν Καρδάμ.

ἀνάφεντος ἐπίθ. ἀνάφεντος Τήν. ἀνάφεντος Κύπρ.
Μύκ. Πελοπν. (Γέρμ. Κλουτσινοχ. Τρίκκ.) — ΚΠασαγιάνν.
Παραμύθ. 68 — Λεξ. Δημητρ. ἀνάφεντος Κύθηρ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) ἀνέφεντος Κύπρ. ἀνήφεντος Πάρ. ἀλά-
φεντος Θήρ. ἡἀφεντους Μακεδ. (Ζουπάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάφεντος.

1) Ὁ μὴ ἔχων αὐθέντην, ἀδέσποτος Θήρ. Κύθηρ.
Κύπρ. Μακεδ. (Ζουπάν.) Μύκ. Πελοπν. (Λακων. Τρίκκ.)
— ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Σπίτι ἀνάφεντο
Λακων. Ἀνάφεντα παιδιὰ Τρίκκ. Στῦλ-λος ἀνάφεντος
Κύπρ. Ἀνάφεντο καράβι ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. β) Ὁ μὴ
ἔχων ἀνώτερον, ἀπόλυτος κύριος Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Ἀφέδῃ, ἀφέδῃ, ἀνάφεντε, πέδε βολὲς ἀφέδῃ

γ) Ἀνεπιτήρητος Πελοπν. (Γέρμ. Κλουτσινοχ.): Ἀφῆσε
τὰ βόιδα του ἀνάφεντα κι ἐδιάνῃα ὅς ζῆμια (ἐδιάνῃα = ἐδιά-
βησαν, ἐπῆγαν) Γέρμ. Πάει ἔς τοῖς δουλειῶν κι ἀφίνει
τὰ παιδιὰ τῆς ἀνάφεντα αὐτόθ. Τὸ ζῶ σιργιανᾶει ἀνάφεντο
πέρα τδεῖθε Κλουτσινοχ. 2) Δυσπειθής, δύστροπος,
αὐθάδης Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) Τήν.: Ἀνήφεντο
παιδὶ Πάρ. Παιδιὰ ἀνάφεντα Κλουτσινοχ.

ἀναφέρνω, ἀναφέρω λόγ. κοιν. ἀναφέρου βόρ.
ιδιῶμ. ἀναῖφέρου Ἡπ. (Τσαμαντ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀναφέρνω σύννηθ. ἀναφέρου βόρ. ιδιῶμ. ἀνιφέρου
Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Μάδυτ.) ἡνεφέρνω Ρόδ. Μέσ.
ἀνεφέρνομαι Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναφέρω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀναπνέω Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρου.)
Στερελλ. (Λεπεν.): Ἀναφέρνει ἀκόμη Κύθηρ. Ὅσον
ποῦ ἀναφέρῃ (μόλις ἀναπνέει, πνέει τὰ λoίσθια) Λεπεν.
Συνών. ἀναπνέω 1, ἀνασέρνω Β 4. β) Ἀσθμαίνω

